

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Elfojtott gondoskodás**

1. Elfojtott gondoskodás

Tekercs-Ildikó

A műszakváltás előtti hűtési ciklus alatt a légszűrők tompa zúgása átvette az uralmat a csarnokban. A dinamók ellenállása egy pillanatra megereszkedett, s a megengedett háromperces pihenőidő alatt János-g534 lassan felállt a tízes pulttól. Megfontolt, halk léptekkel indult meg a vastag csövek árnyékában, kezében a saját szintetikus fejadagjának érintetlen, szürke tasakjával.

- Ezt vedd el, Mária - suttogta, s a tasakot félve a nagymama kinyújtott, reszkető kézfeje mellé csúsztatta a korlátra. - A te terhelési mutatód ingadozik. Ha holnap is alulteljesítesz, az Őrszemek automatikusan kijelölik a selejtezést.

A nagymama arca kővé dermedt. Hirtelen, merev mozdulattal tolta vissza a csomagot a férfi felé, bár a szeme sarkában megcsillanó apró fénypont elárulta a belső küzdelmet.

- Ne merészed, János! A Kolónia törvénye szigorúan tiltja az fejadagok átcsoportosítását - vágta rá fagyos, szinte nyers hangon, s riadtan a fenti kamerák felé pillantott. - Mindkettőnket az L-szektorba visznek, ha észreveszik. Nincs szükségem a száalmadra!

János megszeppenten húzta vissza a kezét, de a tekintetéből kivehető gyengeség nem hunyt ki. Alinda szorosan fogta a nagymama karját, s érezte, ahogy az idős asszony ujjai hevesen remegnek a kontrollált harag mögött. Amikor a férfi csalódottan visszasétált a pultjához, a nagymama lassan, alig észrevehetően simított végig a hűvös vasperemen - pontosan ott, ahol János keze az imént pihent.

- Ostoba öregember... - mormolta maga elé a nagymama, de a hangjából hiányzott az él; csak egy elfojtott, évtizedes gyengeség elkeseredett fájdalma maradt benne.